ליקוטי הלכות — הלכות שותפים בקרקע

הלכה א' נכלל בהלכות שכנים הלכה א' אות ד' :

כופין השותפין זה את זה לעשות נגר ומנעל לחסר. כופין השותפין זה את זה לעשות לחי וקורה למבוי:

ע"פ מה דאיתה בדברי רבינו ז"ל במאמר המתחיל ימי חנוכה הם בחי' שעשוע עוה"ב (בלק"ת סי' ב) ע"ש קרוב לסוף המאמר איאת שם שע"י שממשיכין הקדושה של שבת לתוך ששת ימי החול עי"ז נתגלה בחי' אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות כי בחול הם בחי' פעולות משתנות וכו' ובשבת נתגלה בחי' אחדות הפשוט ית' וע"י שממשיכין הקדושה והשמחה של שבת לתוך ששת ימי החול עי"ז מתגלה בחי' אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכו'. וזאת הבחי' דהיינו התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות היא יקר מאד ואפי' בעיני הש"י יקר מאד בחי' זו כי כשמתגלה אחדו תהפשוט למטה מתגלה גם למעלה אחדותו הפשוט ית' כ"ש אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל וכו' ע"ש ובשביל זה הלכה כרבים כי כשרבים מסכימים לדעה אחת זה ביח' התגלות אחדות השפוט מתוך פעולות משתנות וגם כדי שלא יתרבה מחלוקת וכו' ע"ש כ"ז היטב. וכל זה נעשה ע"י בחי' תודה הלכה שהם בחי' שעשוע עוה"ב שעי"ז מאיר ג' קוי האמת ברבוע הדיבור ונשלים הדיבור וכו' ועי"ז ממשיכין השמחה והקדושה של שבת לתוך ששת ימי החול ועי"ז מתגלה בחי' אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכו' כנ"ל ע"ש:

הלכה ג' בה' נזקי שכנים הלכה ג' אות ח':

חצר השותפין שיש בה דין חלוקה וכו' יש לכ"א מהם לכוף את חבירו לבנות הכותל באמצע כדי שלא יראהו חבירו בשעה שמשתמש בחלקו אפי' וכו'. ודינים אלו נובעים מהמשנה ריש ב"ב וז"ל המשנה. השותפין שרצו לעשות מחיצה בחצר, בונין את הכותל באמצע. גויל זה נותן שלשה טפחים וזה וכו' עד בלבנין זה נותן טפח ומחצה וזה וכו':

וידוע שבכל דיבור ודיבור של כל בעלי התלמוד יש בהם רזין עילאין וכ"ש בזוה"ק. דהא מארי מתניתין כל תלמודא דילהון על רזין עילאין סדרו להון ובפרט בלשון המשניות בעצמן שחיברו רבינו הק' ברוה"ק גבוה ונורא מאד כי הם עצם התורה שבע"פ אשר אורכה מארץ מדה וכו'. וכל מעיין יראה בעיניו ברוב המשניות שהלשון אינו מיושב כלל בשלימות ע"פ פשוטו אפילו לאחר כל התירוצים שמיישבין בעלי הש"ס כי האם הי' מהנמנע לרבינו הק' לחבר המשניות בלשון בורר וקל שלא נצטרך לתרץ ולשבר ולחסר ולהוסיף ולהפך בדבריו הק'. אך בוודאי דברים בגו כי כפלים לתושיה ולא היה אפשר לבאר ולהמיש בזה העולם כל דיני ומשפטי התורה הק' כ"א בענין זה דייקא שבו מרומז כל חילוקי הידינם למעשה ובו נעלם ונסתר כל שרשי הדינים וטעמם ע"פ סוד הנסתר והנעלם. מכ"ש בכל דיבור ודיבור של המקרא שבכל ספרי תנ"כ שבוודאי כולם מלאים

סודות נוראות ונשגבות שא"א לתפוס במוח. אבל על פי פשוטו אין להם קשר וחיבור וסדר כלל ע"פ דרכי המליצה והם מלאים פליאות ותמיהות נשגבות ואע"פ שארז"ל אין מקרא יוצא מידי פשוטו היינו שבוודאי כוונות בפשיטות אמת. אבל מה שאמר בל' זה שמלא קושיות ותמיהות זה א"א לתרץ בשלימות בשום אופן כ"א ע"י סודות הנשגבות הנסתרות ונעלמות בהם בכל דיבור ובכל פסוק ובכל אות ונקודה וכו'. ואין צורך לבאר כל זה וגם כי אין כאן מקומו אך הוכרחתי לצאת מן הענין לדבר קצת מחמת כי אש תוקד בקרבי מעוצם הצרות שנתפשטו עכשיו ע"י פריצי בני ישראל שהם כתות האפיקורסים המצויים עכשיו ביותר שהם חותרים לפרש המקרא רק ע"פ פשוטו ע"פ דרכי המליצה והבל יפצה פיהם ואם לשונם תימק בפיהם מריבוי דבריהם של ה בל לא יוכלו להכניס בלב בעל שכל אמת שהמקרא מתפרש בלימות ע"פ דרכי המליצה וכי יעלה על הדעת שמשרע"ה שהי' ראש לכל הנביאים ולכל בעלי מליצה של אמת כאשר הם בעצמם מוכרחים להודות ע"ז ומשבחים ומפארים מאד מאד המליצה הקודשה של משה רבינו, כתב על פי דרכי המליצה ח"ו בהתורה הק' ששת ימים תאכל מצות. וסותר דברי עצמו שכתב כ"פ שבעת ימים תאכל מצות וכן ובשלת ואכלת והלא כתיב אל תאכלו ממנו נא ו בשל מבושל כ"א צלי אש וכו'. וכן הרבה וכן בהסיפורים למה לו להאריך לחזור ולספר באריכות כזה כל דברי אליעזר עבד אברהם מה שכבר מבואר בפרשה היטב וכן בהרבה מקומות מאריך הרבה ובכמה מקומות מקצר מאד. וכל מקרא ומקרא מלא פליאות נשגבות אשר א"א בשום אופן לתרצם בשלימות ע"פ פשוטו כ"א ע"פ י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן שדרשו בהם רז"ל בתלמוד. ולהאמין שיש בהם סודות נוראות ונשגבות בכל תיבה ובכל אות והיה מוכרח ע"פ סוד לכתוב ששת ימים תאכל מצות ולסמוך על רז"ל שמסר להם לדרוש בזה מדה מי"ג מדות שהוא דבר שהיה בכלל, וכן בכל התורה כולה. וכל זה מבואר ומיוסד בלב כל אחד מישראל באמונה שלימה כי כל קיום התורה תלויה בזה. אך הכתוב הרעים הנ"ל רוצים להפוך הקערה על פיה ח"ו. וכבר הטעו כמה נערי בני ישראל בהבליהם השי"ת יציל השאר מהם ומהמונם ומהמהם ע"כ לא יכולתי להתאפק מלדבר כאן בזה קצת ועוד נתבאר במ"א בעזרה"י:

ע"פ התורה כי מרחמם ינהגם וכו' בלק"ת סי' ז' ע"ש כל התורה ומבואר שם שצריך כל אדם לעסוק בישוב העולם דהיינו להמשיך הדעת הקדוש בעולם שיודיע ויזכיר כ"א את חבירו את התכלית הנצחי שלא בא לזה העולם בשביל התאוות ח"ו ולדאוג ולחשוב בכל עת על הפרנסה וכו'. רק כל ביאתו לזה העולם העובר הוא רק להכיר את הבורא ית' ע"י תורה ומצוות וכו' וזה עיקר החליפות וההשארה של האדם לאחר מיתתו וכו' כי צריך כ"א להאיר הדעת בבנים ותלמידים וכו' ע"ש כל זה היטב. ומבואר שם שזה שעוסק להאיר הדעת בחבירו ותלמידיו צריך שיהי' לו בחי' שתיקה שישתוק במקום שצריך לשתוק כדי שלא יכנוס בקשיות ותירוצים שהם למעלה מהזמן שאין הזמן מספקי לבאר הקשיות והתירוצים שיש שם וכו' שזהו בחי' ועשו סיג לתורה בחי' סיד לחכמה שתיקה וכו' ע"ש כל זה היטב: